

Žalovaný totiž, jak plyne ze zjištění nižších soudů, učinil i v tomto směru potřebné, opatřiv žalobci brýle, a splnil i předpis § 92 uved. nař., takže není třeba se obíratí otázkou, zda platily i pro podnik žalovaného předpisy uvedeného nařízení. Co se konečně týká třetí skutečnosti, zjištily nižší soudy, že střepina, jež žalobci vlétla do oka, pochází z kladiva, jímž žalobce pracoval, že kladivo má náležitou tvrdost a že hojně dochází k takovýmto odštěpením kladiva. Plyne tedy z těchto zjištění závěr, že se kladivo, jež bylo náležitě tvrdé, hodilo k sporné práci a že proto bylo nástrojem způsobilým. Na tom nic nemění, že přece jen odlétla z kladiva střepina, když to je pravidelnou a obvyklou vlastností takových kladiv a když právě této vlastnosti kladiv má se čeliti upotřebením ochranných brýlí. Nelze proto usouditi, že by žalovaný byl jednal proti předpisu § 1157 obč. zák., když neodstranil sporné kladivo z dílny.

Čís. 16453.

Odpovědnost advokátů.

Obrátí-li se klient na právního zástupce (advokáta) o radu, nesmí se právní zástupce spokojiti toliko informací danou mu klientem, nýbrž má z vlastního popudu působiti k potřebnému, co možná objektivnímu doplnění informace a žádati k tomu konci, aby mu klient předložil i příslušné doklady, listiny a pod.

Jde-li jen o výklad zákonných předpisů, který je snad po právní stránce nesprávný, není tu zavinění právního zástupce nevědomostí, nebo nedostatkem náležité pozornosti, nebo potřebné péče.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1937, Rv I 1425/36.)

Žalobce koupil trhovou smlouvou ze dne 31. srpna 1931 od Dr. L. Z. rolnickou usedlost č. p. 65 v H. za kupní cenu 220.000 Kč, která byla vypořádána tak, že žalobce převezme na srážku kupní ceny pohledávku spořitelny v T. 63.211 Kč 22 h, že složí zálohu 50.000 Kč a že zbytek kupní ceny 106.788 Kč 78 h zaplatí do čtyř neděl, t. j. do 28. září 1931. Tuto lhůtu však žalobce nedodržel, a proto dne 7. listopadu 1931 obdržel žalobce od kupitele Dr. L. Z. doporučený dopis, v kterém mu byla stanovena k zaplacení nedoplatku kupní ceny 106.788 Kč 78 h dodatečná lhůta do 16. listopadu 1931 s tím, že prodatel po jejím marném uplynutí od trhové smlouvy odstoupí a že se bude na kupiteli domáhati škody, která mu vzejde odstoupením od smlouvy. Po obdržení uvedeného dopisu se žalobce obrátil na žalovaného jako právního zástupce o poskytnutí rady a tu se žalovaný ve své vlastnosti jako advokát vyjádřil tak, že stanovení dodatečné lhůty k zaplacení zbytku kupní ceny jest pouze »ranou na poplach« a že žalobce nemusí zaplatiti v uvedené lhůtě celou dlužnou částku. Poté zaslal žalobce před uplynutím dodatečné lhůty Dr. L. Z. 50.000 Kč. Ten však mu peníze vrátil s tím, že splátku nepřijímá, a po uplynutí stanovené dodatečné lhůty od smlouvy

odstoupil. Teprve po dlouhém jednání projevil Dr. L. Z. ochotu neodstoupiti od smlouvy, připlatí-li mu žalobce 60.000 Kč. Žalobce byl nucen s tím souhlasiti a částku 60.000 Kč zaplatil. Tvrdě, že žalovaný mu jako advokát odpovídá za tuto škodu vzniklou mu nesprávnou radou, kterou mu dal při rozpravě o dopisu Dr. L. Z., domáhá se žalobce na žalovaném advokátovi zaplacení 60.000 Kč s přísl. Soud první stolice zamítl žalobu. Důvody. Jest zkoumati, zda rada, kterou dal žalovaný jako advokát žalobci, byla za zjištěného stavu věci nesprávná a zda proto vznikla žalobci škoda, za kterou by byl žalovaný odpověden podle §§ 1299 a 1300 obč. zák., o něž žalobce opírá žalobní nárok. Podle uvedených předpisů odpovídá advokát, dá-li radu za odměnu, za každé zavinění, tedy i za nedopatření, nemá-li k tomu potřebných neobyčejných vědomostí nebo nevynaložil-li náležité pile. Trhová smlouva ze dne 31. srpna 1931 byla mezi žalobcem a Dr. L. Z. sjednána bez přičinění žalovaného a zejména o platebních podmínkách bylo jednáno výhradně mezi žalobcem a Dr. L. Z. Kupní smlouvu nedal ani žalobce, ani Dr. L. Z. žalovanému k nahlédnutí. Žalobce sám udává, že neinformoval žalovaného o obsahu kupní smlouvy a že mu pouze několikrát říkal, že Dr. L. Z-ovi musí brzy platiti, při čemž určitou lhůtu nejmenoval, že po uzavření kupní smlouvy s Dr. L. Z. dal žalovanému advokátovi pouze příkaz, aby vypracoval jednotlivé trhové smlouvy mezi ním a kupujícími, kterým z koupených nemovitostí jednotlivé parcely odprodal, a aby provedl veškeré právnické práce, jež souvisí s parcelací koupených nemovitostí. Výpověď žalovaného souhlasí v té příčině v podstatě s výpovědí žalobcovou a nemá proto soud pochybnosti o jeho hodnověrnosti. Z výpovědi žalovaného advokáta jest patrné, že zjistil, že Dr. L. Z. nebyl ještě knihovním vlastníkem nemovitostí žalobci prodaných a že měl ještě depurační povinnosti. Dr. L. Z. odevzdal žalobci prodané nemovitosti do fysické držby v červenci 1931. Dr. L. Z. postupoval proti žalobci podle § 918 obč. zák. a stanovil žalobci k splnění smlouvy osmidenní lhůtu s tím, že nesplní-li žalobce sjednanou trhovou smlouvu, že od smlouvy odstoupí. Žalovaný měl na základě toho, že žalobce byl již v červenci 1931 uveden do fysické držby, že Dr. L. Z. nebyl ještě knihovním vlastníkem prodaných nemovitostí a že má ještě depurační povinnosti, nepochybně za to, že za toho stavu neměl Dr. L. Z. právo odstoupiti od smlouvy a že v takovémto případě nelze užití ustanovení § 918 obč. zák. Nesprávný právní názor v otázce, zda Dr. L. Z. může ve smyslu § 918 obč. zák. od smlouvy odstoupiti (výklad § 918 obč. zák.) nelze za zjištěného stavu věci přičítati žalovanému za zavinění ve smyslu §§ 1299 a 1300 obč. zák., neboť žalovaný se řídil určitým právním názorem, třebaže ustanovení zákona nesprávně vyložil. K tomu jest podotknouti, že i žalobce v žalobě podané na Dr. L. Z. zaujal právní stanovisko, že Dr. L. Z. nebyl se zřením na předchozí ujednání se žalobcem oprávněn, aby stanovil žalobci dodatečnou lhůtu ve smyslu § 918 obč. zák. Podle toho, co uvedeno, nestihá žalovaného zavinění ve smyslu §§ 1299 a 1300 obč. zák., a byla proto žaloba jako neodůvodněná zamítnuta. O d v o l a c í s o u d potvrdil napadený rozsudek. D ů v o d y: Pokud byl žalovaný toho názoru, že tím, že Dr.

L. Z. dal žalobci již v červenci 1931 nemovitosti do fysické držby, splnil se své strany smlouvu, že nebyl ještě sám knihovním vlastníkem prodaných nemovitostí a že měl ještě povinnosti depurační, jak vyplývá z tržové smlouvy ze dne 31. srpna 1931, a že proto není Dr. L. Z. oprávněn odstoupiti od smlouvy, takže v takovémto případě nelze užití ustanovení § 918 obč. zák., šlo o právní názor, který třebaš byl nesprávný, nemůže býti žalovanému jako advokátu přičítán za zavinění. Ostatně žalovaný byl žalobcem pověřen jen sepsáním tržových smluv o parcelách žalobcem prodaných, učinil zjištěný projev mimo meze svěřeného mu úkolu a nelze tudíž jeho projev hodnotiti jako určitou radu. Není proto odvolání odůvodněno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Žalobní nárok není odůvodněn, ať se věc posoudí podle zjištění prvního nebo druhého soudu. Po právní stránce (§ 530 č. 4 c. ř. s.) nelze ovšem souhlasiti s názorem dovolatele odpůrce, že projev žalovaného, z něhož žalobce vyvozuje nárok na náhradu škody, nebyl nic jiného než »pouhé hodnocení pohnutek Dr. L. Z.« a že nemohl býti vůbec právní radou. Vždyť se klient obrací na advokáta a předkládá mu odpůrcův dopis nejen proto, aby se dověděl, z jakých pohnutek odpůrce tak psal, nýbrž činí to k tomu konci, aby jeho právní zástupce jako odborník posoudil, jaký právní význam mají odpůrcovy kroky a jak si má sám hledíc na to počínati. Rovněž nelze sdíleti názor žalovaného, že se směl spokojiti informací žalobcem mu danou, nýbrž zákon mu ukládá povinnost, aby vynaložil potřebnou péči a zvláštní, neobvyklé znalosti, poněvadž odpovídá za jejich nedostatek. Měl-li tedy posouditi otázku právní možnosti odstoupení od smlouvy, jímž odpůrce klientovi hrozil, měl působiti z vlastního popudu k potřebnému, co možná objektivnímu doplnění informace a žádati proto na klientovi i předložení příslušných dokladů, zejména písemné smlouvy. Ačkoliv se žalovaný zřejmě tak nechoval, nelze přece žalobní nárok uznati důvodným. Podle § 1300 obč. zák. je znalec odpověden, jestliže dal někomu za odměnu v záležitosti svého umění neb vědy n e d o p a t ř e n í m škodlivou radu. Nedopatřením se však podle § 1294 obč. zák. rozumí způsobení škody ze zaviněné nevědomosti nebo z nedostatku náležité pozornosti neb péče. V souzeném případě však vycházel žalovaný ze stanoviska, že po splnění smlouvy není podle § 918 obč. zák. možno od ní odstoupiti, odvolává se v té příčině na judikaturu týkající se ovšem smluv o movitých věcech a maje za to, že při nemovitostech lze v poměru smluvců již odevzdání do fysické držby pokládati za splnění smlouvy. Jde proto pouze o výklad zákonných ustanovení, jenž může býti sice nesprávný, ale nemá svůj původ ani v zaviněné nevědomosti, ani v nedostatku náležité pozornosti nebo péče. Nejsou-li tu však dotčené předpoklady, nezavazuje advokáta ani nesprávný výklad zákona k náhradě škody. Za toho stavu věci však nižší soudy nepochybily, neuznaly-li žalobu důvodnou.